

Sygn. akt I C 282/18

PROTOKÓŁ

(...)

(...)

(...)

(...)

WYROK ZAOCZNY

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

dnia 10 października 2018r.

Sąd Rejonowy w Kolbuszowej

I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Jerzy Czownicki

Protokolanta: starszy sekretarz sądowy Bożena Gotkowska

po rozpoznaniu w dniu 10 października 2018 r. w Kolbuszowej

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) 3 Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w W.

przeciwko S. S.

o zapłatę kwoty 131,02 zł

I. oddała powództwo,

II. kosztami postępowania obciąża powoda w całości.

Sędzia Sądu Rejonowego

Jerzy Czownicki

Sygn. akt I C 282/18

UZASADNIENIE

wyroku zaocznego Sądu Rejonowego w Kolbuszowej z dnia 10 października 2018 r.

Pozwem złożonym w dniu 10.04.2018 r. powód (...) 3 Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w W. - reprezentowany przez pełnomocnika adwokata A. W. - wystąpił do Sądu o orzeczenie nakazem zapłaty

w postępowaniu upominawczym, że pozwany S. S. ma zapłacić powodowi kwotę 131,02 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kosztami procesu, tytułem roszczeń wynikających z umowy o numerze abonenckim (...), której przedmiotem było świadczenie usług telekomunikacyjnych zawartej pomiędzy pozwanym i poprzednikiem prawnym powoda – (...) sp. z o.o.

W uzasadnieniu pozwu wskazano, że powód w dniu 07.12.2017 r. zawarł umowę cesji wierzytelności z (...) sp. z o.o. i na podstawie tej umowy wszedł we wszystkie prawa i obowiązki związane z nabytymi wierzytelnościami.

Do pozwu dołączony został wyciąg z ksiąg rachunkowych Funduszu Sekurytyzacyjnego (...), kserokopia zawiadomienia o cesji wierzytelności (...), wyciąg z elektronicznego załącznika do Umowy Przelewu Wierzytelności z dnia 07.12.2017 r. (...), wyciąg z rejestru funduszy (...), potwierdzona za zgodność z oryginałem przez występującego w sprawie pełnomocnika umowa przelewu wierzytelności z dnia 07.12.2017 r. pomiędzy (...) Sp. z o.o. a (...) 3 Niestandaryzowanym Sekurytyzacyjnym Funduszem Inwestycyjnym Zamkniętym (...), wydruk z KRS (...), opłata sądowa oraz opłata od pełnomocnictwa.

S. S. zawiadomiony prawidłowo o rozprawie nie złożył żadnych wyjaśnień, ani też nie żądał przeprowadzenia rozprawy w jego nieobecności.

Sąd ustalił i zważył, co następuje:

Ustalenia Sądu w przedmiotowej sprawie sprowadzają się jedynie do stwierdzenia, że powód sformułował swoje żądanie w treści pozwu oraz że powód zawarł w dniu 07.12.2017 r. z (...) sp. z o.o. umowę przelewu wierzytelności.

W niniejszej sprawie, w świetle przedłożonych do pozwu dokumentów powód nie wykazał w dostateczny sposób swojego żądania. Przede wszystkim nie został dołączony dokument, z którego powód wywodzi swoje roszczenie, a więc umowa o numerze abonenckim (...) zawarta pomiędzy pozwanym a poprzednikiem prawnym powoda.

Załączone do pozwu dokumenty w postaci wyciągu z ksiąg rachunkowych Funduszu Sekurytyzacyjnego, kserokopia zawiadomienia o cesji wierzytelności, wyciągu z elektronicznego załącznika do Umowy Przelewu Wierzytelności z dnia 07.12.2017 r., wyciągu z rejestru funduszy, umowy przelewu wierzytelności z dnia 07.12.2017 r. pomiędzy (...) Sp. z o.o. a (...) 3 Niestandaryzowanym Sekurytyzacyjnym Funduszem Inwestycyjnym Zamkniętym nie stanowią żadnego dowodu zawarcia takiej umowy i brak jest tym samym możliwości jej weryfikacji.

Ponadto, w ocenie Sądu powód pozostawał w błędnym przekonaniu, że dołączony do pozwu wyciąg z ksiąg rachunkowych Funduszu Sekurytyzacyjnego może stanowić samodzielną podstawę do dochodzenia przedmiotowego roszczenia.

Zaznaczyć należy, że co prawda wyciąg taki należy traktować jako dokument prywatny korzystający z domniemania autentyczności i z domniemania, że zawarte w nim oświadczenie złożyła osoba, która go podpisała, jednak nie korzysta on z domniemania zgodności z prawdą oświadczeń w nim zawartych. Wobec powyższego, o mocy dowodowej dokumentu prywatnego rozstrzyga Sąd w myśl art. 233 § 1 k.p.c. Wynikiem tej oceny, jest przyznanie lub odmówienie dowodowi z dokumentu prywatnego waloru wiarygodności.

W niniejszej sprawie, w świetle przedłożonych przez powoda dokumentów, Sąd stanął na stanowisku, że dokument w postaci wyciągu z ksiąg rachunkowych Funduszu Sekurytyzacyjnego nie stanowi dowodu istnienia wierzytelności, a także jej wysokości. Powód nie dołączył do pozwu umowy, którą jego poprzednik prawny zawarł z pozwanym, ani nie wyjaśnił w żaden sposób czy została ona wypowiedziana.

Sąd nie ma obowiązku dążenia do wszechstronnego zbadania wszystkich okoliczności danej sprawy oraz nie jest zobowiązany do zarządzenia dochodzenia w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie. Nie ma też obowiązku przeprowadzenia z urzędu

dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 232 k.p.c.). Obowiązek przedstawiania dowodów spoczywa bowiem na stronach (art. 3 k.p.c.). Ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie obciąża tę stronę, która wywodzi z nich określone skutki prawne (art. 6 k.c.). To strony bowiem obowiązane są przedstawiać dowody. Sąd nie jest władny tego obowiązku wymuszać, ani - poza zupełnie wyjątkowymi sytuacjami - zastępować stron w jego wypełnieniu (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 07.11.2007r., sygn. akt II CSK 293/07). Strona, która nie przedstawi dowodów na poparcie swoich twierdzeń, ponosi ryzyko niekorzystnego dla siebie rozstrzygnięcia.

Co więcej jak wynika z wyciągu z elektronicznego załącznika do Umowy Przelewu Wierzytelności z dnia 07.12.2017 r. kwota dochodzona pozwem wynika z wystawionych dwóch faktur nr (...), wystawionej w dniu 09.09.2014 r., z terminem płatności do dnia 23.09.2014 r. oraz nr (...), wystawionej w dniu 09.10.2014 r., z terminem płatności do dnia 23.10.2014 r.

Zgodnie z art. 117 § 1 k.c. z zastrzeżeniem wyjątków w ustawie przewidzianych, roszczenia majątkowe ulegają przedawnieniu. Wskutek powyższego, wierzyciel, którego roszczenie uległo przedawnieniu nie może skutecznie dochodzić od dłużnika spełnienia świadczenia, które ten powinien spełnić. Z kolei, według art. 118 k.c. jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat 6, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej (...) lata. Jednakże koniec terminu przedawnienia przypada na ostatni dzień roku kalendarzowego, chyba że termin przedawnienia jest krótszy niż dwa lata.

Nie ulega więc wątpliwości, że w niniejszej sprawie, okres przedawnienia wynosi 3 lata.

Zgodnie z przepisem art. 117 § 2 k.c., po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie, może uchylić się od jego zaspokojenia. Wykonanie tego uprawnienia powoduje, że roszczenie już nie może być skutecznie dochodzone. Dotyczy to nie tylko roszczenia głównego, ale i odsetek za opóźnienia (tak: uchwała SN z dnia 10.11.1995r., III CZP 156/95, OSNCP 3/96/31). Przedawnione roszczenie zmienia się w tzw. zobowiązanie niezupełne (naturalne), którego cechą jest niemożność jego przymusowej realizacji.

Zaznaczyć również należy, iż co do zasady skutek przelewu wierzytelności dochodzi tylko do zmiany podmiotu, wobec którego dłużnik jest zobowiązany, natomiast nie następuje zmiana ani przedmiotu, ani też podstawy prawnej świadczenia, a zatem dokonana czynność prawna, jaką jest umowa cesji nie wpływa zasadniczo na kształt prawny wierzytelności. Pomimo cesji wierzytelności, sytuacja prawna dłużnika pozostaje niezmienną i przysługuje mu wobec cesjonariusza zarzut przedawnienia na takich samych warunkach, jakie służyłyby mu względem poprzedniego wierzyciela. (por. wyrok SA w Białymstoku z dn. 07.02.2014r., I ACa 687/13, orzeczenia.bialystok.sa.gov.pl).

Zgodnie z art. 120 § 1 k.c. bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne. Jeżeli wymagalność roszczenia zależy od podjęcia określonej czynności przez uprawnionego, bieg terminu rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stałoby się wymagalne, gdyby uprawniony podjął czynność w najwcześniejszym możliwym terminie.

W niniejszej sprawie Sąd wziął pod uwagę, iż termin płatności faktur przypadał na wrzesień i październik 2014 roku, tak więc roszczenie uległo przedawnieniu końcem 2017 r.

Wobec faktu, że powód wniósł pozew w dniu 10.04.2018 r., a więc po upływie terminu 3 lat, objęte nim roszczenie podlega oddaleniu jako przedawnione, o czym orzeczono jak w pkt I wyroku, który wobec niestawiennictwa pozwanego, który nie zażądał przeprowadzenia sprawy w jego nieobecności, wydano jako zaoczny /art. 339 § 1 k.p.c./.

Orzeczenie jak w pkt II wyroku wydano w oparciu o treść art. 98 § 1 k.p.c. stosownie do wyniku sprawy.

Sędzia Sądu Rejonowego

Jerzy Czownicki

(...)(...)

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

(...)